

Sevebildiğim Kadar İnsandım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 13 Kasım 2017

Bir parantez açtım sağıma,
Varabildiğimi tıktım kapamadan pencereyi,
Açık tuttuğum kapısını
En iyi dileklerle tırmandım yüreğine
Tanıdığım tanımadığım kim ise
Beyhude bir dokunuşla da
Asıldım tepesine.

Solumda sağdıçım sevgiyi özene bezene
Giydirdim.
En cafcacılı rengi serdim ayaklarına
Esin perimin:
Umdum, umarsızlığı gömüp
Hüznün yanına ve
Soludum neşeyi
Kabul görür umuduyla
Teftişe çıktım
Sepetimde renklerin cümbüşü,
Kolumda sevdanın rüştünü
İspatlayan bir çağrıyla
Bezedim yüzümdeki gülüşü
Çağlayan misali.

Çağların ötesinde
Bir yürüyüşün arifesinde
Kutsarken Tanrı
Yeryüzündeki cümbüşü
Kılıksız bir derviş misali
Büründüm sessizliğe
Sesin uzamında
Hasretin de tutsaklığında
Gönül gözümün seyrinde
Kabul gördüm
Mihrabımda aşkı
Yanağımda gamzeyi

Boyutsuzluğunda aşkın
Nazenin bir sevgili belledim
Gelip geçici olsa da
Kanadımdaki yavru serçeyi.

Ve bir anne şefkatiyle
Savdım kötüyü başımdan
Saldım umudu hepten
Solmadan güneşi tutsak eyledim
Silmeden gök kubbedeki pencereyi
Bir yol tutturdum kendimce.
Kesmelerini görmezden geldiğim
Her cümleyi de saf tuttum
Sevdamin nazarında
Bir çocuk saflığında ve
Sadece yürüdüm, yürüdüm.

Yükümdeki her heceyi ektim
Yüreğın tarhına
Günü biledim
Geceyi bile aydınlık bildim
Bilinmezın kucağına sığındım
Sadece bir çocuk saflığında
Gömdüm laneti, kini, nefreti
Kursağında kimin kaldıysa
Ve bile bile lades dedim
Son bir hece belledim
Aşk'ı:
En nazenin
Ve en vakur tınısıyla
Boca ettim evrene:
Kanarken bilinmeze
Kandığımı bile bile
Sevdim.

Sevebildiğım kadar insandım
Ne de olsa
Mahşerin kapısı henüz açılmadan
Gonk sonu vurmadan.